

Heenreis

Jarenlang renden ze rond in wapperende witte jurkjes, hun haren bijna net zo blond, hun huid perfect egaal gebruind zoals alleen de huid van jonge kinderen dat toestaat. Vooral op zomerdagen als deze denk ik terug aan het aanzicht van twee hobbelende Hollandse meisjes, springend naar elkaar toe en van elkaar weg, een oneindig spel van kat en muis. Nog altijd kan het mij opvrolijken, het levendige geluid van tikkende kindersandaaltjes op een stenen ondergrond dat weerkaatst wordt tussen de muren van het u-vormige hotel. Zittend op het balkonnetje van onze kamer ergens op de zesde, zevende verdieping geniet ik van het klankenspel en aanschouw ik het spektakel van mijn grenzeloze dochters. Het zijn net mieren vanaf hier, maar toch lijken ze groter dan ooit. Ze zijn plots zo woest, zo energiek en tomeloos. Ze hebben lijsten vol wilde vakantieplannen in een duf resort. Ze willen pingpongen, zwemwedstrijden houden, tennissen en schelpen zoeken. En dat er nog een ritje op een banaan achter een speedboot plaats zou vinden, stond natuurlijk al weken op hun verborgen agenda. Ze hebben zich onopgemerkt ontpopt tot manipulatieve masterminds met een overtuigingskracht die ik bewonder, maar die mij ook beangstigt. Sinds wanneer bepalen zij mijn dag en ik niet meer die van hen? Hoe lang hebben ze al een eigen wil die wet is? Ieder jaar observeerde ik mijn kroost op veilige afstand vanaf dat balkon. En terwijl zij opgroeiden, filosofeerde ik over het concept tijd wanneer je vader bent.

Mijn oudste roept dat ik moet opschieten, we hebben nog maar vijftig minuten voordat we op Schiphol moeten zijn. Ze is nu negentien, na de vakantie gaat ze uit huis en dat is nodig. Niet zozeer voor mij, maar vooral voor haar en ieder postpuberaal bot in haar lichaam dat zich tegen mij verzet als protest tegen mijn onverdraaglijk vaderlijk regime. Ik geef haar groot gelijk, het is tijd dat ze gaat. Toch voelt zij die noodzaak meer dan ik.

Ik klink geïrriteerd wanneer ik roep dat ik bijna zover ben. Ik haat het als ik tegen ze lieg, zoals nu, wanneer ik, in gedachten verzonken, de tijd totaal vergeten ben. Zo georganiseerd als mijn oudste is, zo verstrooid ben ik. Toen zij een rustige peuter bleek te zijn, graptten wij er al over dat het maar goed is dat mijn ADHD niet in het DNA-strookje was beland.

“Pap!”

“Papa!”

“Hans Frederik Verbaan!!”

Toen de jongste een peuter was graptten we dan weer dat we te vroeg gelachen hadden. Zij had zoveel energie dat we haar van jongs af aan op elke mogelijke sport hebben gezet om haar van een uitlaatklep te voorzien. Later bleek dat zij de spanning en concentratie van het toneel nodig had om haar energie te temperen. Bovendien werden we voorgesteld aan Ritalin, het begin van een jarenlange vriendschap.

Zoals altijd weet mijn dochter mijn aandacht te trekken met de overtreffende pap-trap, een techniek bedacht door mijn jongste, benoemd door mijn oudste.

Vandaag in z'n beste vorm gebruikt van een amicale pap tot een afstandelijke, confronterende Hans Frederik Verbaan. Met gebrom en gezucht beantwoord ik de vraag waar ik haar zonnebril gelaten heb. Weer een dochter die mij weet te pakken op mijn verstrooidheid. Ze hebben niet eens door hoe zij als scherpschutters op hun doel afgaan en mij met feilloze precisie recht in mijn runderhart raken. Waar heb ik die zonnebril gelaten? Wanneer heb ik die überhaupt gebruikt? Waarom weet ik dit niet meer?

Een concert aan nijldige vijandskreten later word ik eraan herinnerd dat de bril in mijn dashboardkastje moet liggen. Ik maak nog een grap en zeg dat ik hem daar alvast had neergelegd voor de reis. Ik krijg niet eens de afkeurende opmerkingen die je zou verwachten, een *oh mijn god pap, get your shit together*, of een sarcastische *nee, daar hebben we wat aan*. Ze staan daar enkel, gepakt en gezakt, voor de deur in stilte te wachten. Ze hebben geen woorden nodig om mij te vertellen dat ik ze teleurstel.

Door de achteruitkijkspiegel zie ik mijn dochters beide staren naar hun scherm. Ze zitten altijd met z'n tweeën achterin. Misschien vinden ze het fijn om daar op gepaste afstand een front te vormen. Misschien voelen ze zich daar veiliger voor mijn soms roekeloze rijkunsten. Of ze zijn daar ooit door mij geplaatst, twee bungelende kopjes, ieder tegen een raam of warm tegen elkaar aan. Wellicht heb ik ze daar toen geplaatst om nooit meer weg te gaan. Opdat ik ze onopgemerkt kan bekijken, zoals ze daar zitten, ieder bij een raam,

verzonken in hun eigen wereld. Het voelt alsof ze uit staan, inactief zijn, enkel en alleen voor mij om ze in alle vrijheid te kunnen observeren. Zonder dat ze mij beoordelen. *Iewl, pap, doe niet zo weird. Je bent echt een freak als je dat doet.*

“Wat zit je te kijken? Kap eens!”

Ik moet lachen om mijn filterloze dochter, bijna uitgepuberd, klaar om de wereld te ontdekken. Zij gaat zichzelf zo tegenkomen. Hoe dominant ze is. Hoe koppig ze is. Hoe verwend ik haar heb gemaakt. Opgroeien zal haar breken, tijdelijk ruïneren om haar vervolgens voor altijd volwassen te maken. Het zal haar goed doen. Mij zal het alleen maar kapot maken. Ik wil haar zo graag even puur houden als ze nu is; een bot, eigenwijs meisje dat denkt dat ze een vrouw is.

Ik stop met kijken, ik wil de vakantie niet nu al voor ze verpesten. Dat heb ik vaak genoeg gedaan, ook al hadden zij het niet altijd door. Pas later snapten zij hoe onmogelijk ik moet zijn geweest, lallend, kwetsend, rellend. Of juist afwezig, op afstand, onbereikbaar en uit. Waren ze nog maar klein, toen was het simpel. Dan werd iedere knuffel, ieder potje UNO, ieder gebaar, vaak te laat en te minimaal, zonder enige argwaan of scepsis aanvaard.

We lopen vanaf de parkeerplaats naar de vertrekhal. Met krakende stem vraag ik of ze er zin in hebben. Het klinkt alsof ik ze vraag of ze zin hebben in een begrafenis, compleet ongepast. Het blijft een tijdje stil, tot de jongste een algemeen antwoord geeft over zin hebben in zon, zwemmen en lekker eten. Het onderwerp

gezelligheid wordt tactisch vermeden, maar de rest komt oprecht over. Mijn dochter is werkelijk een veelbelovende actrice.

“Nou”

“Nou,” doet mijn dochter mij na.

“Veel plezier!”

Ik zou willen dat ik mijn dochters het enthousiasme kon geven dat zij verdienen. Ik wil echt dat zij een leuke tijd hebben. Maar ik kan het niet. Plezier komt uit mijn mond alsof ik succes bedoel. Succes met de vakantie. Succes zonder mij, alsof ik hoop dat ze mij nodig hebben. Maar ze hebben mij niet nodig.

Ik zwaai tot ze volledig opgeslokt zijn door de draaideuren. Ik blijf ze volgen, zie hun gestalten weer verschijnen achter het glas. Ik hoor auto's die tot stilstand komen, auto's die scheuren, een stoet van rolkoffertjes, gezinnen waar stress en enthousiasme door elkaar lopen in een zoektocht naar de juiste balie. Ondertussen zie ik mijn oudste innig in omhelzing met haar moeder, terwijl mijn jongste haar gezicht wendt om een kus te ontvangen van een man wiens naam mijn dochters is opgedragen niet met mij te delen. Ze lachen.

Ik volg het viertal tot ze geheel buiten zicht zijn, maar het beeld stopt niet. Ik zie mijzelf, haar, hen. Die twee ongeremde, blonde mieren vanaf het balkon. Zij gaan weer terug naar Mallorca, en ik ga op reis in mijn herinnering.